

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága az Ecseki Ügyvédi Iroda (dr. Ecseki Erzsébet ügyvéd) által képviselt felperes neve felperesnek a Daniné dr. Égető Mária jogtanácsos által képvisel Vám-és Pénzügyőrség Dél-alföldi Regionális Parancsnoksága alperes ellen jövedéki ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Csongrád Megyei Bíróság 2006. október 26-án kelt 3.K.21.122/2006/7. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Csongrád Megyei Bíróság 3.K.21.122/2006/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Szegedi Vámhivatal 2002. július 15. napján hozott 1093-2/2002. számú határozatában - jövedéki törvénysértés miatt - kötelezte a felperest 829.292 Ft jövedéki bírság, 165.858 Ft jövedéki adó, 73.084 Ft általános forgalmi adó megfizetésére.

A felperes a tartozás mérséklése és részletfizetés engedélyezése iránt méltányossági kérelmet nyújtott be 2002. július 23-án és 2003. január 31. napján, kérelmeit az alperes - az első fokú határozatokat helybenhagyva - elutasította. A határozatok ellen a felperes bírósági felülvizsgálatot kezdeményezett, melyek a Csongrád Megyei Bíróság 2003. január 7. napján hozott 2.P.21.6653/2002/2. számú keresetet elutasító, illetve 2003. szeptember 24. napján kelt 3.P.20.724/2003/7. sorszámú pert megszüntető végzésével fejeződtek be.

A felperes 2003. szeptember 29-én ismételten méltányossági kérelmet nyújtott be, amit az első fokú vámhatóság elutasított. Ezt a határozatot az alperes 2003. december 9-én hozott 20.739/2003. számú határozatával helybenhagyta.

Az ezt követően előterjesztett méltányossági kérelmet az első fokú vámhatóság ugyancsak elutasította, az alperes a 2005. január 19. napján hozott 10.047/2005. számú határozatával helybenhagyta. E határozat ellen a felperes bírósági felülvizsgálatot kezdeményezett, melynek eredményeként a Csongrád Megyei Bíróság a 2005. április 16. napján 3.K.20.274/2005/5. számú ítéletében az alperes 10.047/2005. számú határozatát - az első fokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, és az első fokú vámhatóságot új eljárásra kötelezte.

A jogerős ítélettel elrendelt új eljárás eredményeként a 2006. április 7. napján kelt 942/2006. számú határozatban az első fokú vámhatóság a felperes méltányossági kérelmét elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2006. május 5. napján hozott 10.363/2006. számú határozatában az első fokú határozatot helybenhagyta. Az alperes érdemi döntését a 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 1. § (6) bekezdésében, 4. § (3) bekezdésében, 134. § (1) bekezdésében, a 2003. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Jöt.) 48. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakra alapította. Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes nem teljes körűen tárta a vámhatóság elé a valós anyagi helyzetét. A felperes nem igazolta hitelt érdemlően, hogy a tartozás megfizetése az ő és a vele együtt élő közeli hozzátartozóinak megélhetését súlyosan veszélyeztetné. A rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a felperes rendelkezik olyan anyagi fedezettel, amellyel rendezhető lenne tartozása, így a bírság elengedésére, mérséklésére nincs lehetőség.

Az első fokú vámhatóság a 2004. szeptember 28. napján hozott 1073/2-2004. számú határozatában jövedéki törvénysértés miatt - a 2004. május 13-án tartott ellenőrzés eredményeként - ismételten kötelezte a felperest 1.076.250 Ft jövedéki bírság megfizetésére. Az e határozat ellen benyújtott fellebbezést az alperes a 2004. november 3. napján hozott 10.526/2004. számú határozatában elutasította, és az első fokú határozatot helybenhagyta. A Csongrád Megyei Bíróság az ismételt jövedéki törvénysértést megállapító 10.526/2004. számú határozat ellen benyújtott felperesi keresetet a 2005. február 9. napján hozott 3.K.20.003/2005/3. számú ítéletével elutasította.

A felperes méltányossági kérelmet terjesztett elő a 10.526/2004. számú határozatban terhére előírt fizetési kötelezettség tekintetében is, amit az első- és másodfokon eljáró vámhatóság elutasított a 2004. december 15. napján hozott 1516/2004. és a 2005. január 24. napján hozott 10.052/2005. számú határozataiban. A felperes e méltányossági kérelmeit elutasító határozatok ellen is bírósági felülvizsgálatot kezdeményezett, melynek eredményeként a Csongrád Megyei Bíróság a 3.K.20.274/2005/5. számú ítéletében a

10.052/2005. számú határozatot az első fokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és a vámhivatalt új eljárásra kötelezte.

Az új eljárás eredményeként - megismételt eljárásban hozott - 910/3-2006. számú határozatban az első fokú vámhatóság a jövedéki bírság elengedésére irányuló kérelmet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2006. május 9. napján hozott 10.362/2006. számú határozatában az első fokú határozatot helybenhagyta. Az alperes érdemi döntését a 10.363/2006. számú határozatában foglaltakkal egyezően indokolta, és ugyanazon törvényhelyekre alapította. Az alperes hangsúlyozta, hogy a felperes elzárkózott a részletfizetés vagy mérséklés lehetőségétől, kizárólag a jövedéki bírság teljes elengedését kérte. A rendelkezésre álló adatokból azonban az állapítható meg, hogy a felperes a valós anyagi helyzetét nem tárta fel a vámhatóság előtt.

A felperes a 10.362/2006. és 10.363/2006. számú határozatok hatályon kívül helyezését kérte az első fokú határozatokra is kiterjedően, és fizetési kötelezettségének teljes körű elengedését beleértve a határozatok szerinti összeg utáni késedelmi pótlékot, egyéb járulékokat, valamint az ingatlanára bejegyzett zárlat törlését. A felperes azzal érvelt, hogy nincs eltitkolt jövedelme, számára a fizetési halasztás és részletfizetés nem jelent megoldást, az alperesi határozatok nem felelnek meg az Art. 1. § (1) bekezdésében, (6) bekezdésében, 134. § (1) bekezdésében foglaltaknak, téves megállapításokat és téves ténybeli következtetéseket rögzítenek, ennél fogva jogszabálysértőek.

A megyei bíróság a felperes mindkét határozata ellen benyújtott keresetet elutasította.

A megyei bíróság azt állapította meg, hogy az alperes méltányossági jogkörben eljárva hozott határozata jogszerű, az alperes a rendelkezésére álló tényeket, adatokat megfelelően értékelte, a jogszabályi rendelkezéseket helyesen alkalmazta. A felperes olyan adatokat szolgáltatott az eljáró vámhatóság számára, amelyek vagyoni, jövedelmi viszonyait nem teljes körűen tartalmazták, és ezek valóságtartalmát nem lehetett megállapítani, az előadásaiból eredő ellentétes információk okára sem adott életszerű magyarázatot. „A felperes nyilatkozata hiteltelen, megalapozatlan a tények tükrében, ennek következtében nincs lehetőség méltányosságból a tartozások mérséklésére, elengedésére”.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet kérte annak hatályon kívül helyezését, kereseti kérelmei szerinti döntés meghozatalát. A felperes azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet nem felel meg az Art. 1. § (6) bekezdésében, 97. § (6) bekezdésében, 134. § (1) bekezdésében és a 7004/2006. (AEÉ 4.) APEH irányelvben (továbbiakban irányelv) foglaltaknak. A

határozatok nem tényeken, hanem „feltételezéseken” alapulnak. A megyei bíróság ítéletében megállapított tényállás iratellenes, téves ténybeli és jogkövetkeztetéseket rögzít. Az alperes eljárásaival megvalósította a joggal való visszaélést, megszegte méltányosság gyakorlására vonatkozó törvényi kötelezettségét.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 1. § (2) bekezdése értelmében, az adózó és az adóhatóság csak a törvényeknek megfelelően gyakorolhatja jogait és teljesítheti kötelezettségét. Ha a törvény az adóhatóságot mérlegelésre jogosítja fel, azt csak a felhatalmazás céljának megfelelően, a törvényes keretek között gyakorolhatja. Az Art. 1. § (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy az adóhatóság köteles méltányosan eljárni, és ha a törvényekben, illetve e törvényben meghatározott feltételek fennállnak, az adótartozást mérsékli, illetve fizetési könnyítést engedélyez.

Az ismertetett szabályozásból - a felperes érvesével ellentétben - az következik, hogy az adóhatóság méltányossági jogkörben csak akkor járhat el, ha ezt számára a törvény lehetővé teszi, de ilyen esetben köteles is a méltányosság jogával élni, amennyiben az adózó igazolja, hogy magatartása vagy körülményei a méltányosság feltételeinek megfelelnek.

Az Art. 134. § (1) bekezdése értelmében az adóhatóság csak a magánszemély kérelme alapján engedheti el vagy mérsékelheti a magánszemélyt terhelő adóbírság vagy pótléktartozást abban az esetben, ha azok megfizetése az adózó és a vele együtt élő közeli hozzátartozó megélhetését súlyosan veszélyeztet. Fizetési kedvezményre irányuló kérelem lehet halasztásra, részletekben történő megfizetésre, mérséklésre, illetve elengedésre vonatkozó tartalmú.

A mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, döntéséből a mérlegelés szempontjai megállapíthatók és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik (Pp. 339/B. §).

Az 1957. évi IV. törvény 73. § (3) bekezdése, továbbá a 2004. évi CXL. törvény 111. § (3) bekezdése értelmében a közigazgatási hatóságot a bíróság határozatának rendelkezése és indokolása köti. A megismételt eljárás és határozathozatal során ennek megfelelően köteles eljárni. Az alperes az e perben keresettel támadott mindkét

határozatát az előzőekben megjelölt törvényi rendelkezéseknek és a jogerős ítéletekben számára előírtaknak megfelelően hozta meg, e körben jogszabálysértésre a felperes sem hivatkozott.

Az Art. 97. § (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni, és a nem bizonyított tény, körülmény - a becslési eljárás kivételével - az adózó terhére nem értékelhető.

Az alperesi határozatok és a megyei bíróság ítélete - a felperes érvelésével ellentétben - iratszerűen rögzíti, hogy a felperes ellen már két alkalommal is folyt eljárás magyar adójegy nélküli dohányáru csempészése és értékesítése miatt, és, hogy a felperes kiadásai folyamatosan és jelentősen meghaladják bevételeit annak ellenére, hogy kiadások között a felperes családja életfenntartásának költségeit nem szerepeltette (bevételek összege: 139.002 Ft, kiadások összege: 175.443 Ft). A felperesnek a hitelintézetek felé nincs törlesztő részlet elmaradása, amely ugyancsak azt igazolja, hogy rendelkezik olyan fedezettel, amelyet a környezettanulmány, illetve a meghallgatások alkalmával nem tárt a hatóság elé. A megyei bíróság a felperes és között 2.000.000 Ft kölcsönrel kapcsolatos megállapításait a kölcsön visszafizetés iránt P.22.377/2006. számon folyamatban lévő ügy irataira és a felperesi nyilatkozatok egybevetésére és okszerű értékelésére alapította. E körben jogszabálysértés azért nem állapítható meg, mivel a felperes a felülvizsgálati kérelmében csupán a bizonyítékok felülmérlegelésre irányuló érvelést terjesztett elő, és a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs helye a bizonyítékok ismételt egybevetésének (Pp. 275. §).

A Legfelsőbb Bíróság tehát osztja a megyei bíróság jogi álláspontját a tekintetben is, hogy az alperesi határozatok jogszzerűen rögzítették azt a ténybeli és jogkövetkeztetést, hogy a felperes jövedelmi viszonyaira vonatkozó előadása életszerűtlen, nem felel meg a valóságnak. A felperes kereseti, jövedelmi, vagyoni viszonyait nem teljes körűen tárta fel. A felperes az általa közölt ellentétes tartalmú információkra vonatkozóan nem tudott életszerű, okszerű magyarázatot, hitelt érdemlő bizonyítékot szolgáltatni. A felperes érvelésével ellentétben az alperes nem a nem bizonyított tényért értékelte a felperes terhére, hanem azt a bizonyítékokkal alátámasztott ténymegállapítást tette, hogy a felperes rendelkezik olyan anyagi fedezettel, amelyet nem tárt fel, és amelyből a tartozás pl. mérséklés vagy részletfizetési lehetőség igénybevételel törleszthető lenne, tehát a tartozás elengedésére irányuló kérelem nem alapos.

Az alperes határozata és a jogerős ítélet is teljes körűen tartalmaz tényállást, megjelöli az ezek alapjául szolgáló bizonyítékokat és a döntésnél irányadó szempontokat, és törvényhelyeket is. A határozatok rögzítik azt is, hogy a felperes

által előadottakat miért, mely okoknál fogva nem fogadhatóak el, így a tényállás és az indokolási kötelezettség tekintetében sem állapítható meg jogszabálysértés.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy az alperes nem szegte meg a felperes által hivatkozott alapelveket és egyéb eljárási szabályokat, illetve a rá nézve kötelező irányelvben foglaltakat sem, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés - figyelemmel a felperes személyes költségmentességére - a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-ában foglaltakon alapul.

Budapest, 2008. február 14.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Danziger Éva sk. bíró